

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΙΟΥΝΙΟΥ

1 Ιουνίου 2008

ΣΤ' Κυριακή ἀπὸ τοῦ Πάσχα «Ἡ θεραπεύα τοῦ ἐκ γενετῆς τυφλοῦ» (Ιωάν. 9:1, 38)

«Ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμψαντός με ἕως ἡμέρα ἐστί, ἔρχεται νὺξ ὅτε οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι» διεκήρυξε ὁ γλυκύτατος Ἰησοῦς, ἀδελφοί μου, καὶ γι' αὐτὸ εὐεργετεῖ ὁ «μόνος ἱατρὸς τῶν ψυχῶν καὶ σωμάτων» καὶ θεραπεύει τοὺς παντοειδεῖς τυφλούς, σωματικῶς καὶ πνευματικῶς τυφλωθέντας. Παρὰ τὸ γεγονός ὅτι οἱ Ἰουδαῖοι ἐπεδίωκαν να λιθοβολήσουν καὶ να φονεύσουν τὸν Ἰησοῦ ἔξω τοῦ Ναοῦ, Αὐτὸς στέκεται γαλήνιος, γεμάτος συμπόνια για τὸ πλάσμα Του, τὸν τυφλό, ἀφοῦ «οὗτε ὁ ἴδιος ἥμαρτεν οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῇ» καὶ χαρίζει σ' αὐτοὺς εὐεργεσία ἡθικὴ καὶ σωματικὴ καὶ δυνατότητα «ἵνα ἀναβλέψουν» πνευματικά. Παρὰ ταῦτα ὅμως δεν θέλουν μερικοὶ να φωτισθοῦν καὶ να διδαχθοῦν τὴν ἀλήθεια· «τὸ φῶς ἐλήλυθεν εἰς τὸν κόσμον καὶ ἤγάπησαν οἱ ἄνθρωποι μᾶλλον τὸ σκότος ἢ τὸ φῶς».

Ἄδελφοί μου, ὁ τυφλὸς τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελικοῦ ἀναγνώσματος δὲν εἶχε ἀπλῶς μία πάθηση στὰ μάτια ποὺ τοῦ στεροῦσε τὴν δυνατότητα νὰ βλέπῃ τὰ θαυμάσια τῆς φύσεως καὶ τὰ πρόσωπα τῶν συνανθρώπων του, ἀλλὰ ἥταν ἐκ γενετῆς τυφλός, δηλαδὴ ὅχι μόνο δὲν εἶχε τὴν αἴσθηση τῆς ὁράσεως, ἀλλὰ δὲν εἶχε καθόλου μάτια. Καὶ ὁ Κύριος μας ποὺ «ἐργάζεται ἕως ἡμέρα ἐστὶ» δημιούργησε καὶ μάτια σ' αὐτόν, ἀλλὰ τοῦ ἔδωσε καὶ τὴν αἴσθηση τῆς ὁράσεως.

Ο τρόπος μὲ τὸν ὅποιο ὁ Κύριος ἐθαυματούργησε σ' ἐκεῖνον ποὺ θρηνοῦσε σκοντάφτοντας στὰ λιθάρια, «Οὐχ ἵκανῷ τοῦ ἐρωτᾶν πότε νὺξ πότε ἡμέρα», ἀποδεικνύει ὅτι ὁ Χριστὸς «ἐστὶν ἀληθῶς ὃν ἔφη Μωυσῆς ἐν τῷ νόμῳ Χριστὸν Μεσσίαν. Ἐστὶν ἀληθῶς Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν», καὶ ὅχι μόνον. Ἐπιβεβαιώνεται ἡ θεόπνευστη διδασκαλία – διήγηση τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, κατὰ τὴν ὅποια «ἔπλασεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον, χοῦν ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ ἐνεφύσησεν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ πνοὴν ζωῆς καὶ ἐγένετο εἰς ψυχὴν ζῶσαν». Αὐτὸ συμβαίνει καὶ σήμερα· «ἔφτυσε χάμω καὶ μὲ τὸ σάλιο Του ἔκαμε λάσπη, τὴν ὅποια ἔβαλε στις ἀδειανὲς περιοχὲς τῶν ματιῶν τοῦ τυφλοῦ». Αὐτὸς ὁ δημιουργικὸς λόγος τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἔπλασε τὸν Ἀδάμ, «τὸ ὄρᾶν ἔχαρίσατο» «τῷ ποτὲ τυφλῷ».

Ο Κύριος, ἀγαπητοὶ ἀκροατὲς τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, ἥλθε στὸν κόσμο μας, γιὰ νὰ ἀναδημιουργήσῃ καὶ ἀναπλάσῃ τὸ ἀνθρώπινο. Μὲ τὴν σάρκωσή Του δὲν ἥλθε μόνο τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸ στὸν κόσμο· ἀλλὰ καὶ «όφθαλμὸν κατασκεύασε», γιὰ νὰ μποροῦμε νὰ δοῦμε

«τὸν νοητὸν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης» καὶ μαζὶ μὲ τὸν τυφλὸν τοῦ Εὐαγγελίου νὰ ὄμολογοῦμε· Σὺ Κύριε εἶσαι «τῶν ἐν σκότει τὸ φῶς τὸ ὑπέρλαμπρον».

Δὲν εἶδε ὁ τυφλὸς τὸν Ἰησοῦν, ἀλλὰ ὁ Ἰησοῦς τὸν τυφλὸν καὶ τὴν ἀνάγκην καὶ τὸν θρῆνο του καὶ ἐπιμελεῖται τῆς θεραπείας του. Δὲν ἀναβάλλει τὴν θεραπεία, ἐπειδὴ ὁ ἥλιος βασίλευε καὶ ὁ κίνδυνος νὰ Τὸν συλλάβουν ἡ καὶ νὸ Τὸν λιθοβολήσουν οἱ Ἰουδαῖοι μεγάλωνε, ἀλλὰ ἔκαμε ἔλεος καὶ χάρισε τὸ φῶς στὸν τυφλό. Ὑπέροχο παράδειγμα καὶ παρακαταθήκη καὶ διαθήκη μᾶς ἄφησε· νὰ κάνουμε ἔλεος καὶ ἀγαθοεργίες, πρὶν ὁ ἥλιος βασιλέψῃ, «ἔως ἡμέρα ἐστίν». Διότι ἔρχεται νύξ, «ὅτε οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι». Ὁσο ἔχουμε τὴν ζωὴν μπροστά μας, πρὶν νὰ ἔλθῃ ὁ θάνατος, ἀς ἐργαζόμαστε τὸ καλό, γιατί, ὅταν θὰ ἔλθῃ ἡ νύχτα τοῦ θανάτου, τότε κανείς μας δὲν μπορεῖ νὰ ἐργασθῇ τὸ καλό οὕτε νὰ μετανοιώσῃ, γιατί δὲν ἔκανε τὸ καλό.

Ο τυφλὸς πῆγε, ἀδελφοί, μὲ τὴν ὑπόδειξη τοῦ Χριστοῦ στὴν κολυμπήθρα τοῦ Σιλωάμ, ποὺ σημαίνει «ἀπεσταλμένος», καὶ «ἐνίψατο καὶ ἤλθε βλέπων». Ἡ πρώτη δὲ ἐπαφή του μὲ Αὐτὸν τοῦ ἀποκάλυψε τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸν ὀδήγησε στὴν σωτήρια διακήρυξη· «Πιστεύω Κύριε· καὶ προσεκύνησεν αὐτῷ». Αὐτὸ δῆμως καθόλου δὲν ἄρεσε στοὺς Ἰουδαίους, γι' αὐτὸ καὶ μὲ κάθε τρόπο, ὅπως προκύπτει ἀπὸ τὴν εὐαγγελικὴν περικοπή, προσπαθοῦν νὰ μειώσουν τὴν λάμψη καὶ τὴν ἀκτινοβολία τοῦ θαύματος, γι' αὐτὸ λένε γιὰ τὸν Ἰησοῦν: «Οὗτος ὁ ἄνθρωπος οὐκ ἐστὶ παρὰ τοῦ Θεοῦ, ὅτι τὸ Σάββατον οὐ τηρεῖ», «ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἀμαρτωλός ἐστιν», «οὐκ οἴδαμεν πόθεν ἐστι» κ.λπ. ἀπαξιωτικά, γιατὶ τὸ «φῶς τοῦ κόσμου» μὲ τὴν ἀκτινοβολία Του φανέρωνε, ἀπεκάλυψε τὴν γυμνότητα τῆς ὑποκριτικῆς διαγωγῆς τους. Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο καὶ σήμερα οἱ ἔχθροὶ τῆς πίστεως καὶ οἱ ὑπέρμαχοι τῆς ἀδικίας μάχονται τὴν πίστην πρὸς Ἐκεῖνον καὶ λοιδοροῦν αὐτοὺς ποὺ πιστεύουν. Ἀλλὰ ἡ πίστη μας εἶναι αὐτάρκης καὶ αὐτοδύναμη, εἶναι ζῶσα, ἀποκαλυπτική, εἶναι μυστήριο καὶ θαῦμα, εἶναι λύτρωση καὶ ζωὴ, ἐλπίδα καὶ προσδοκία, δόξα καὶ ἐπαίνος καὶ τιμή.

Ο Ἰησοῦς εἶναι τὸ φῶς καὶ ἡ ζωὴ. Μόνο «ὁ ποιῶν τὴν ἀλήθειαν ἔρχεται πρὸς τὸ φῶς, ἵνα φανερωθῇ αὐτοῦ τὰ ἔργα, ὅτι ἐν θεῷ ἐστιν εἰργασμένα».

«Δικαιοσύνης Ἡλιε νοητέ, τὰ δῆματα τῶν ψυχῶν ἡμῶν αὐγάσας νίοὺς ἡμέρας δεῖξον». Άμήν.

Χριστὸς Ανέστη! Ἀληθῶς Ανέστη!

Ἄρχιμ. Ν. Κ.

[dkpdf-button]